

Reisebrev fra Tesfa tur i Rwanda november 2024

Jeg har vært så heldig at jeg fått vært med Tesfa på tur igjen! Dette var min tredje tur med Tesfa, og mitt andre besøk hos Kibogora Hospital. Det var hyggelig å komme tilbake til et sykehus der ikke alt var nytt og ukjent. Det var en stor glede å møte kolleger som fortsatt arbeidet på sykehuset. Team Tesfa var denne gang (fra venstre på bildet) Ole Christian Roth (ortoped), Martin Bøhler (gastrokirurg) med sønnen sin Simon, Ingeborg Lund Mathisen (LIS ortopedi) og så meg Malin (anestesisykepleier). Jeg kjente Ingeborg fra en tidligere Tesfa tur, og nå fikk jeg bli kjent med Martin, Simon og Ole Christian. Det var en glede å bli kjent med dem alle, og samholdet og den gode stemningen i gruppen beriket oppholdet enda mere.

Det har skjedd flere positive forandringer på sykehuset siden sist.

Operasjonsstuene har blitt større, lysere og opplevdes som renere og luftigere.

Det var også et nytt mor/barn bygg som nå hadde vært i drift en stund som er blitt vesentlig mye bedre enn tidligere.

Så det skjer mye positivt i utviklingen av sykehuset!

Det er veldig givende å arbeide side ved side med de lokalt ansatte. Det kan være en utfordring med språk, men det går på et vis. Mange pasienter kan ikke engelsk, men legene og sykepleierne hjelper oss til å oversette. Vi blir godt tatt imot, og det er spennende med kunnskapsoverføring og faglige diskusjoner. Som anestesisykepleier i Norge arbeider jeg tett sammen med en anestesilege. På Sykehuset i Kibogora er anestesilegen kun til stede en eller to ganger i uken. Så jeg ble utfordret både med å gjennomføre tekniske prosedyrer, men også til å ta egne avgjørelser og stole egne vurderinger. Heldigvis er det mange gode anestesisykepleiere på sykehuset som står sammen i både vurderinger og i andre prosedyrer så jeg følte meg på ingen måte alene.

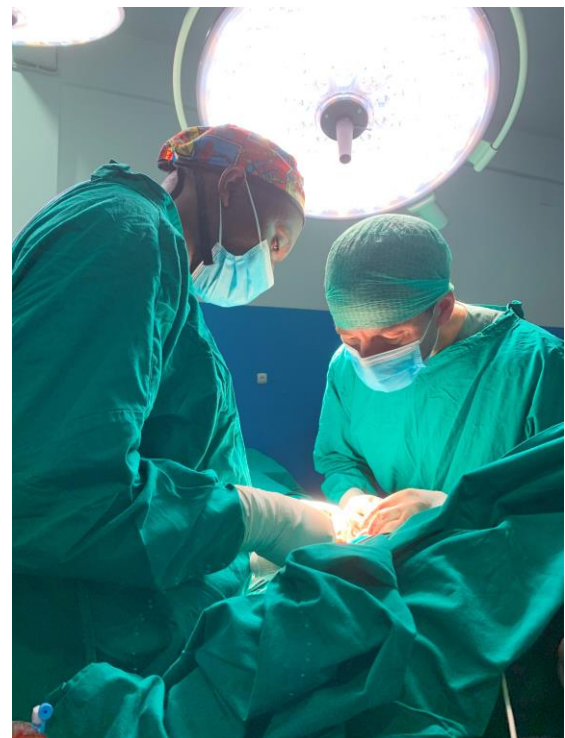

Her trener jeg på å forbedre teknikken min på spinalbedøvelse som jeg ikke utfører i Norge, og trener på en stol.

Å være på sykehus i Rwanda skiller seg på mange måter fra sykehus i Norge. Her finnes det ikke samme resurser, og man jobber både med færre medisiner, og mindre medisinsk teknisk utstyr tilgjengelig. Til tross av små ressurser utføres det omfattende kirurgi, og personalet på sykehuset gjør en utrolig innsats for pasientene. Det som er likt med Norge er operasjonsprogrammene, det er stort behov og mange står på operasjonsprogrammet. Flere pasienter har benbrudd som er flere måneder gamle, og Ole Christian og Ingeborg fikk operert flere pasienter med eldre frakturer.

Pasienter med mageproblemer kommer ofte sent til sykehus og er dårlige. Flere har også malaria, og kan være i dårlig almenntilstand. Martin opererte flere pasienter med hull i tarmen på grunn av tyfoidfeber. Det er en alvorlig tilstand, men det gikk heldigvis fint.

På operasjonsavdelingen fikk vi besøk av småfugler. De likte seg på kirurgenes vaskestasjon, men kom seg heldigvis ikke inn på operasjonsstuene.

De er flere pasienter, særlig barn, med brannskader i Rwanda, og en av de vi møtte var en ung jente. Hun har epilepsi, og hadde fått et epileptisk anfall mens hun stod ved et bål. Hun fikk omfattende brannskader på hender, rygg og hode. Hun har nå vært lenge innlagt på sykehuset, og går igjennom sårskift flere ganger i uken. Etter hvert så vil hun trenge en hudtransplantasjon, og Tesfa vil være med å støtte økonomisk til utstyr som trengs for denne operasjonen. Å ha utstyr til å kunne transplantere hud vil ikke bare hjelpe denne pasienten, men også mange andre.

På sykehuset er en stor andel av pasientene barn. Innen man reiser på Tesfa tur er det mange gode hjelpere i sving, både kolleger, venner og familie bidrar på hver sin måte. Jeg har en fin dugnadsgjeng som bidrar, og jeg hadde med bamser, lekebiler, hoppetau, pledd, strikkede plagg, tannbørster, hygieneartikler, såpebobler og ballonger.

Gode kolleger hadde samlet medisinsk teknisk utstyr, og alt kom godt til nytte. Det er fint å kunne gi noe til barna som er syke. De må gå igjennom flere ubehagelige prosedyrer med blodprøver, innleggelse av venekanyler og sårskift. Å gi håp, trøst og glede er viktige oppgaver når man er på tur med Tesfa.

Jeg kommer alltid hjem fra Tesfa-tur fylt av takknemlighet. Ikke bare fordi jeg har det så bra og trygt her hjemme i Norge, men fordi jeg får mulighet å utvikle meg som sykepleier, utveksle kunnskap, møte nye mennesker, dele tro, og be i felleskap.

